

A közelmúltban az SZDSZ és a kormány – elsősorban a nemzeti oldal bosszantása céljából – megszavazta a meddővé tételt már 18 éves korban engedélyező törvényt. Jól számított, a hazafias és keresztény szervezetek tiltakozásul az Alkotmánybírósághoz fordultak. Az orvosi kar is megszólalt és megvilágította a műtét értelmetlen és veszélyes voltát, visszafordíthatatlanságának etikai és egészségügyi következményeit. Kiderült, hogy egy piszkos politikai trükkről van szó, figyelemelterelésről. Mindenki tudta ugyan, hogy a demográfiai pangást, a fogyatkozást és az erkölcsök további fellazulását önmagában ez a törvény nem fokozza, mert senki sem fog ezután elszaladni az operációra, amikor pirulákkal, és ha kell, abortusszal is meg tudja oldani a nem kívánt terhesség megszüntetését. A nemi élet ettől nem válik szabadosabbá, az élet sivárabbá, mert az már szinte fizikai lehetetlenség. Az ügyből botrány lett, és az Alkotmánybíróság sürgősséggel tárgyalta meg a beadványokat. A 18 éves korhatárt maga is aggályosnak tartotta.

Az Alkotmánybíróság állásfoglalásának van azonban egy csúnya, liberális fejtegetése. Kimondja: demográfiai, nemzetfennmaradási érvekre senki nem hivatkozhat, azaz pusztán azért, hogy több ma-gyar szülessen, nem lehet megtiltani a meddővé tételt, sőt elvárni sem az ellenkezőjét, a termékenységet, mert az egyén döntésébe nem lehet beleszólni. Ez jogilag és alkotmányjogilag helyes, kézenfekvő álláspont, kimondása azonban súlyos etikai vétség az Alkotmánybíróság részéről. Így ez a határozat tulajdonképpen az a liberális győzelem, amelyet a törvény kiagyalói megcéloztak. Az egyén szabadsága mindenekfelett! Senkinek nincs kötelezettsége nemzete iránt, akárha előregszik és nem lesz, ki eltartsa a nyugdíjasokat, hát nem lesz, akárha kipusztul, hát kipusztul, lényeg az, hogy az egyén szabadon éljen, ha kell pusztítsa önmagát, a magyarság pedig, mint olyan, nem tétel.

Sajnálatos, hogy a magyar Alkotmánybíróság még mindig a liberális állam téveszméje és ma már világosan látható végtelen pusztításának bűvkörében dolgozik. Most ismét és ismét feleslegesen engedményt tett és meghajolt a nemzetközi liberális elvárásnak, a szekularizációnak, és megtagadta a haza és a nép, a végveszélyben élő nemzet eszményét. Az SZDSZ esete világos: a könnyű drogok engedélyezéséért való harctól egyenes út vezetett ideáig. Az Alkotmánybíróság pedig ismét nem merte figyelembe venni az SZDSZ kezdeményezésében megbúvó piszok, nemzetellenes szándékot. Ezzel súlyos erkölcsi, nemzetpolitikai hibát vétett. Ítélete jogi érveken nyugszik, de ezzel a kitételrel elvesztette etikai tartását. Az Alkotmánybíróság állásfoglalása megállt volna e nélkül a részlet nélkül is. A testület azonban feltétlenül szükségét látta a liberális érvrendszerhez való elköteleződésnek és mindenképpen érvényre akarta juttatni, hogy nem áll a nemzeti elkötelezettség talaján. De hát akkor hol áll? Ha az Alkotmánybíróság nem a magyar nemzet fennmaradását, felvirágzását, illetve en-nek jogi és alkotmányos kereteit felügyeli, akkor mit csinál? Ha a magyarságnak nemzet feletti alkotmánya van, amely csupán egy általános, emberi jogokból álló keret, amely sem a magyarság életszükségletein, sem történelmi viszonyain nem alapszik, akkor van-e egyáltalán magyar nemzet? És minek az Alkotmánybíróság?

Az Alkotmánybíróság megnyitotta az utat az elnemzetlenedés, a betelepedések és az idegenek helyfoglalása előtt, akár akarva, akár akaratlan. Mert ha most kimondatott, ami magától értetődik, de a kimondásból mégis az következik, hogy az egyénnek nincs kötelessége a nemzet iránt, nem kötelessége a haza megvédése, nem kell visszaszolgáltatnia legalább részben, azt, amit kapott tőle. Ha ezt így az Alkotmánybíróság megerősíti, akkor ez a nemzet végét jelenti.

Kíváncsian várjuk ezek után, hogyan fog dönteni ugyanez a testület a most beadott kormányintézkedések és az Országgyűlés kormánytöbbsége által megszavazott adótörvények

alkotmányossága tárgyában. Az évközben megváltoztatott, szigorított adótörvényeket, a megszorító csomagot, mint törvényt a köztársasági elnök aláírta. Az a köztársasági elnök tette ezt, aki korábban az Alkotmánybíróság elnöke volt. Ez módfelett pikánssá teszi a dolgot. Ha Sólyom László rejtett vagy nem rejtett csatornákon nem szerzett biztosítékot magának volt kollégái és utódai várható ítéletéről, ami persze eléggé valószínűtlen, akkor előállhat az az eset, hogy az Alkotmánybíróság megbuktatja a köztársasági elnököt. Ha a tisztelt bíróság akárcsak egy lényeges helyen is alkotmányellenességet lát, az Sólyom teljes összeomlását jelenti. A megszorító csomag ellen országos a felháborodás és még nagyobb az emberek félelme. Minden ésszerű családi tervezés megszűnőben van. Az emberek menekülési útvonalakat keresnek, pedig valójában még nem is szembesültek a megszorítások valóságával. A kormányt segítő médiumok nem győzik a félrevezető híresztelést, az olcsó szórakoztatással hazudozást, a nyílt és pökhendi hazudozást és a ködösítést. A rendszer eljutott a végpontjára, és úgy látszik, a vezetőinek már egyéb gondjuk sincs, mint a szörnyű vég elodázása. Csak még egy pár privatizáció, csak még egy néhány száz könnyű milliárdocská...

Különösebb jogi tudás nem kell annak megállapításához, hogy a Gyurcsány-csomag nem alkotmányos. Maga a tény, hogy év közben változtatott meg adótörvényeket, méghozzá olyanokat, amelyeket korábban ő maga hozott, teljes képtelenség. Sólyom ezt is aláírta. Hogy milyen politikai hivatkozással, ez most mellékes.

Innentől kezdve két eset van: ha az Alkotmánybíróság megállapítja az alkotmány sértést, a törvényt elenkezt, akkor Sólyom László alkalmatlan, részrehajló, ha nem állapítja meg, akkor korrupció van az ügyletben és mindkét fél alkalmatlan, az Alkotmánybíróság is, az elnök is. Ez persze magyarázat kérdése. Ha az Alkotmánybíróság megkapja a félretájékoztató elsőségiét a médiumoktól, azaz azok elkezdik ünnepelni a bölcs és felelős döntést, akkor a két fél alkalmatlansága lényegében véve nem derül ki, vagy annyira lassan derül ki, hogy már mindegy, noha természetesen tény. De hát egész életünk ebben a rothadt tényben gyökerezik több mint másfél évtizede. Lassan kiderül, hogy már nincsen életünknek egyetlen egy kis, sötét zuga, nincs egy politikai, kulturális, gazdasági részlege, eseménye és ténye, nincs egyetlen megszorítása és könnyítése, amely ne egy piszkos gyarmati alku következménye volna, amely szabad emberek szabad belátásán alapulna. Itt már minden kényszer és korrupció, félremagyarázás és hazugság.

A kormány nem is akarja megoldani a gazdasági bajokat, amelyeket éppen maga okozott. Éppen ellenkezőleg: az elvonásokkal, a megszorításokkal, a magyar emberek életterének további összeszűkítésével a további kiürítések alapjait akarja megvetni. Több tucatszor leírtuk, elmondtuk már: a föld megvétele, idegen kézre játszása, és a még meglévő, nemzeti kézben lévő vagyontárgyak olcsón a kijelölt új tulajdonosok kezére juttatása a cél. A földön kívül a kórház, a vasút, az iskola elszorvasztás utáni megszerzése és az országba tetszés szerinti idegenek betelepítése és a betelepítettek hatalomban tartása, az őslakos magyarság feletti uralom kiterjesztése a cél. Ezt most már több felől, többféleképpen és hol szelídebben, hol még keményebben mások is mondják – egyedül a Fidesz hallgat. Ezt is annyiszor megtárgyaltuk már, hogy szinte szégyelljük újból előhozni.

A folyamat azonban most fordulóponthoz érkezett: az Alkotmánybíróságnak – vagy Sólyomnak – mégiscsak a torkára van téve a kés. A politikai életnek ezenfelül is annyi alkotmányosan is elfogadhatatlan rendellenessége, a Rákosi-diktatúra idejébe visszamutató jelensége van, amelyet az Alkotmánybíróság, ha komolyan veszi a feladatát, nem hagyhat szó nélkül.

A társadalom jobbik része, a nemzeti keresztény középrész sem engedheti meg magának most már ugyanezt. Változás komoly társadalmi akciók, sztrájkok, kormányellenes összefogás nélkül

magától nem következik be. Az Országgyűlésben folyó pótcselekvésesdit sürgősen abba kell hagyni. Észre kell venni, hogy a figyelemelterelés és a gátlástalan hazudozás következtében az idő nem a változás erőinek dolgozik. Egyre több lesz ugyanis a beletörődő ember. A magyarság minden órával gyengébb lesz. A gyarmatosítók pontosan látják, hogy az éhezésre is készülő, begubózó, egyre eszköztelenebbé és fegyvertelenebbé váló társadalom kiszolgáltatottsága csak nőttön nő. Ostoba vak remény, hogy felkelés majd akkor lesz, ha megjönnek a számlák. Ez nem így van. Az önsanyargatásra és spórolásra berendezkedett, begubózott ember nem megy az utcára, hanem csak magát átkozza és várja a halált. Tudomásul kell venni, hogy ez már egy tudományosan szervezett, roppant médiatúlsúlyon alakuló zsarnokság, amely minél tovább áll fenn, annál biztosabb lábakon áll. Mert minden nap felmorzsol valamit a nemzetből, a jobb erőkből, az ember lehetőségeiből.

Ne hagyjuk. Szálljunk síkra együtt, mielőbb.